

[Glistrup.]

gyldigt for dette folketing. Hvis man vil bevare respekten for, at man omgås offentlige midler på tilbørlig måde, har folketinget bare at sørge for, at denne sag kommer videre til rigsretten, og selvfølgelig er der da ikke skygge af hold i, når hr. Lysholt Hansen indledningsvis fremdrager, at det jo kun er en bagatelting, for der er jo efter § 6 en strafferamme på bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år. Det er jo ikke det, der er problemet, når sagerne skal for rigsretten. Sager kommer for rigsretten, når der er tale om forfatningsretlige problemer. De skal afgøres dér, hvad enten det så er noget, der er meget strafbart eller noget, der kun medfører en ringe strafudmåling, og da vi ikke har haft rigsretssager i dette land overhovedet siden gennemførelsen af ministeransvarlighedsloven i 1964 og så at sige ikke har haft det i hele den tid, der er gået siden skal vi sige Ove Rodes Gimletale, hvor vi har haft en helt anden sammensætning af den offentlige økonomi end det, vi har været vant til, så er det i allerhøjeste grad, når man får en indstilling som den, vi har fået fra statsrevisorerne her, på tide, at vi får afklaret: hvor går de retlige grænser i forbindelse med bevillingsproceduren, således at vi alle sammen ved, hvad vi har at rette os efter.

Det er motiveringen for dette forslag, og derfor er det uanstændigt af folketinget at indlade sig på bare at skubbe sådan en sag fra sig, ind under gulvtæppet med den, og så ved vi stadig væk ikke rigtig, om der skal gælde det ene eller det andet.

Når hr. Lysholt Hansen i øvrigt kom ind på spørgsmålet om en terminologi med „sigtete“ og „tiltale“, så skal jeg gerne tilgive ham, at han ikke er klar over den nærmere præcise formulering af det. Det er helt rigtigt, som hr. Lysholt Hansen siger, at man ikke er tiltalt før det tidspunkt, hvor der er truffet en tiltalebeslutning, i dette tilfælde i folketinget, men man er i allerhøjeste grad sigtet, så snart sagen er rejst. Det er simpelt hen bare den rigtige juridiske terminologi, at fru Eva Gredal fra det tidspunkt, hvor statsrevisorbetænkningen kom i juni måned 1975, har haft en sigtets retsstilling, og der er da bestemt ikke noget som helst odøst i, hverken på den ene eller anden måde, at fremhæve, at det er tilfældet.

Når så hr. Christophersen begynder som en del af argumentet at filosofere over, hvilke af fremskridtspartiets 24 medlemmer der ikke er forslagsstillere, så kunne vi jo glimrende begynde at gå rundt med de forslag, der nu stilles her, og spørge, hvem der ikke er forslagsstillere i de enkelte tilfælde. Vi skulle jo da nødig gøre folketingsarbejdet endnu mere kompliceret, ved at man skulle læse alle gruppens medlemmer op, hver gang der blev stillet et forslag.

Det, der altså er det centrale i denne sag, er, at det vil være ulykkeligt, ikke mindst af hensyn til sigtede fru Eva Gredal, om man fra folketingets side nu bare skubbede den sag væk, sådan at hun ikke havde det krav, hun kunne have, på at blive rensset ved en rigsretsafgørelse. Det er forkert at behandle denne sag, som de andre partier har behandlet den her tidligere i dag.

(Kort bemærkning).

Grethe Philip (RV):

Da hr. Glistrup flere gange i sit indlæg har nævnt mit navn og har søgt at tage mig til indtægt for sine synspunkter, så vil jeg gerne præcisere, hvad jeg tidligere sagde, at jeg er komplet uenig i det oplæg, hr. Glistrup, og med ham flere fra fremskridtspartiet, her har lagt frem med at søge at få en folketingsbeslutning om tiltale imod fru Eva Gredal. Jeg mener, der er behov for en seriøs debat om bevillingsproceduren, men jeg mener ikke — og det vil jeg gerne gentage — at dette sker med den form, fremskridtspartiet har givet det med dette forslag. Jeg mener, at det helt afsporer debatten.

Henning Philipsen (SF):

Jeg vil gerne meddele folketinget, at jeg af og til har fået en påtale her fra folketingets talerstol, hvis jeg ikke har overholdt forretningsordenen. Jeg synes derfor nok, at det var rigtigt, lad mig sige det på den måde, om hr. Glistrup fik en påtale, når han her fra folketingets talerstol omtaler socialministeren som „sigtete Gredal“ og ikke som „socialminister“. Jeg skal overlade til præsidiumet at afgøre, hvordan man forholder sig i en sådan sag. Jeg har tidligere fået påtale, ikke i den anledning, det er i helt andre anledninger. Jeg synes, det er en helt urimelig måde, det her tillades hr. Glistrup at